

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 530/2021
18.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Губеринић, адвокат из ..., против туженог Клиничко болнички центар "Др Драгиша Мишовић – Дедиње" са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2491/20 од 23.09.2020. године, у седници већа одржаној 18.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2491/20 од 23.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2491/20 од 23.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3871/18 од 11.03.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужили на име мање исплаћене зараде за период од августа 2015. године закључно са јануаром 2019. године исплати појединачно опредељене са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају, као и да у корист тужиле надлежном ПИО Фонду уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке решено је трошковима парничног поступка и обавезан тужени да тужили плати 52.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2491/20 од 23.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини разлике између исплаћене и минималне зараде. О овом захтеву тужиље нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, а у вези примене одредаба члана 111 Закона о раду ("Сл. гласник РС" , бр. 24/05 ... 95/18). Тачно је да Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Сл. гласник РС", бр. 34/01 ... 95/18) са пратећом Уредбом, на који се ревизија позива, има карактер посебног закона, међутим ниједном његовом нормом није суспендована примена норми Закона о раду по питању гаранције новчане вредности исплаћене зараде – "не ниже од минималне зараде", нити је другачије прописано. Зато, с обзиром да у његовој садржини постоји правна празнина по том питању, примењује се члан 111 Закона о раду а на основу члана 2 став 2 истог закона. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 17.12.2018. године, ради накнаде штете, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 189.560.65 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра, то је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић